

അക്ഷരപാത്രമഗ്രന്ഥാവലി നമ്പർ 21.

ഗോവർഗ്ഗീത

(ഒരു നിരൂപണം.)

ശ്രീമദ് ആഗമാനന്ദസ്വാമികൾ.

[ഖില അണ 6.]

ഇന്ദ്രാനന്ദനം പ്രസ്സ്, കാലടി.

അദ്വൈതാനുമാർഗ്ഗ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

1.	അദ്ധ്യാത്മിക സൂക്ഷികൾ	2 8 0
2.	വിവേകമൂഡാമണി	2 0 0
3.	ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ	1 8 0
4.	ശ്രീരാമകൃഷ്ണഭാവൻ	0 5 0
5.	വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ	0 5 0
6.	വി:പ്രസംഗങ്ങൾ ര: ഭാഗം	0 5 0
7.	ഹിന്ദുതത്വശക്തിപരീക്ഷ:-	0 5 0
8.	ഭാരതീയവിദ്യാഭ്യാസം	0 5 0
9.	കൃഷ്ണൻ കൃഷ്ണവു	0 5 0
10.	ജീവേശ്വരബന്ധം	0 5 0
11.	സ്തോത്രാവലി	0 4 0
12.	അയ്യപ്പതത്വം	0 2 3
13.	ശ്രീകൃഷ്ണൻ	0 3 0
14.	കൃഷ്ണവും പള്ളിമതവും	0 4 0
15.	ദ്രൗപദീവിവേകം	0 3 0
16.	പുനർജന്മമോളം അർത്ഥം-	
	കുറേനല്ലോ	0 3 0

ശ്രീമത് ഭഗവൽഗീത

(ഒരു വിശദീകരണം)

ഞാൻ മലയാളത്തിലോ ഇംഗ്ലീഷിലോ പ്രസംഗിക്കുന്നത് എന്ന അല്പാപകന്മാരോടു ചോദിച്ചതിൽ ആദ്യം ഇംഗ്ലീഷായാൽ നന്ന് എന്ന അവർ പറഞ്ഞതിലും ഒടുവിൽ എനിക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം വിട്ടുതന്നു. ഞാൻ മലയാളത്തിൽ മതീയനാക്കി-സാമൂഹിക പദങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകകളിൽ തല്പരനായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രമാണം. മലയാളത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അതേ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ലാഘവമുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഏതെങ്കിലും ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സ്വഭാവത്താൽ നന്ന്.

പ്രസംഗിക്കാൻ വരുമ്പോൾക്കെന്ന എന്റെയടുത്ത്

* ആദ്യം യൂണിയൻകൂടിയുടെ കാക്കളിൽ വെച്ച് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിന്റെ മൂലക്കുറിപ്പ്.

അത് ഒരു ദൂതൻ മുഖേന ഇന്നത്തെ സമയമുണ്ടാകുന്നതിന്റെ പ്രവർത്തനമാർപരമതദൃഷ്ടിയാണ് ചെയ്യാതെ പ്രസംഗിക്കുന്നത് എന്നു പറഞ്ഞുവെച്ചു. എന്നു ഒരു പരമതദൃഷ്ടി നാണെന്ന് ചിലർ ധരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു എനിക്കറിയാം. ഇതിനെപ്പറ്റി അല്പം മുഖവുരയായി പറയണമെന്നുണ്ട്. ഞാൻ കൊള്ളയും ദക്ഷിക്കണമെന്നു ചങ്ങക്കാരനല്ല. എന്നാൽ തെറ്റു തെറ്റാണെന്നു പറയാതെ എന്തെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ പരമതമെന്താണ്? സ്വതന്ത്രമെന്താണ്? സത്യവും ലോകത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുള്ളതും ആയതെല്ലാം ഏതെന്താണെന്നു വിശദീകരിക്കുന്നവനും ഏതെന്താക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനാണെന്ന് ഞാൻ. ഏതെന്തെല്ലാം ഏതു അബദ്ധം പറഞ്ഞുവെന്നു അതു ശരിയാക്കണമെന്നും മറ്റുള്ളവരുടേതു് എല്ലാം തെറ്റെന്നു പറയണമെന്നും എനിയ്ക്കു പണ്ടുണ്ടില്ല. ഏതെന്തെല്ലാം മുതൽപ്പന്നം വിശദീകരിച്ചിരുന്ന മതത്തിൽ കാണുന്നതെല്ലാം നീക്കിക്കൊണ്ടും ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെച്ചിട്ടുള്ള ആചാര്യന്മാർ ഉപദേശിച്ചതൊക്കെ തെറ്റെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നവനല്ല ഞാൻ. എല്ലാ മനുഷ്യരും സത്യം— ഇൻഡ്യയ്ക്കു പുറത്തുനിന്നു വന്നതും അകത്തുണ്ടായതും ഏതായാലും— അംഗീകരിക്കണമെന്നും സത്യമല്ലാത്തതു് എവിടെയുള്ളതായാലും തള്ള

ഭീഷിക്കുന്നു മാനസേ
സർവ്വജ്ഞാതാമസം
യീദൃഷ്ടാമെന്നാകിലോ
സർവ്വഭൂതാമൃതതാൻ മോക്ഷവിഭവം
കൈവന്നിട്ടും ഇങ്ങാനിയാം

ഇതിലെ കവിത നോക്കൂ. അന്നുതന്നെ ഈ ശാക്തേയവും ഇങ്ങാനത്തേയും ഇങ്ങാനിയേയുംപറ്റി എന്തിനായിരുന്ന സങ്കല്പം ഇതാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിയുക. അന്നു ഞാൻ ത്രി വർവകന്ദസപാമികളുടേയും മറ്റും ഗുണങ്ങൾ വാരിച്ചിരുന്നു. അതിനശേഷം ആ മാതിരി പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും മോക്ഷഗതിയെപ്പറ്റി പഠിക്കുകയും ഭഗവാനു ത്രീമാമകൃഷ്ണന്റെ ഒരു അനുഗാമിയായും ചെല്ലുപ്പാദം എന്തിക്കു സങ്കല്പിച്ചു. ഇവിടം വന്നുവന്നു വിചാരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു എന്തു വകാശമാണുള്ളത്? ത്രീമാമകൃഷ്ണദേവന്റെ അനുഗാമികളിൽ ഒരാൾക്കും പരമേശ്വരസ്ഥിപ്പുതയുണ്ടാകയില്ല. ത്രീമാമകൃഷ്ണദേവന്റെ ഭക്ത്യാപദേശം “യതമത തതപഥ” എന്നാണു്. അതായത് ഏതു മതമുള്ളതെങ്കിലും അത്രയും കാല്പങ്ങളാണു് എന്നർത്ഥം. ഒരു ഇശ്വരനെ പ്രാപിക്കുവാൻ പല മതപ്രകൃതിക്കുള്ള പദ്ധതികളുണ്ടാകാം. ക

കേ ജക്ഷ്യതതിവേന്യ പദല വഴികളുണ്ടു്. ആലുചായിൽ
വന്നെത്താൻ ഒരേര ഭിക്ഷിൽനിന്നു വരുന്നവൾ് എടുപ്പ
വഴി ഒരേരന്നോണല്ലോ. ആരേഗ്ഗം എന്ന ഒരേകാത്തും
സമ്പാദിക്കാൻ പലതരം കോനികൾക്കു പലതാണു് ഒര
ഷധം. “കാലദേശാവസ്ഥാനന്യതയായി ഒരേര ഭേദ
ത്തു് ഒരേര കാലത്തു് ഒരേര പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജനി
ച്ച ജനങ്ങൾക്കു ആത്മലഭ്യതയിന്നും ഈശ്വരഭർഗനത്തി
ന്നു പറ്റിയ വഴികൾ കാണിക്കാൻ പദല അവതാരപു
ഷ്പനാമം ആഭിഷ്ടപുഷ്പനാമം ആഖിർഭവിച്ചു ഭിന്ന
ഭിന്ന മതങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ മതങ്ങളെല്ലാം അത
തു മനഃപ്രകൃതിക്കാൾ പറ്റിയതാണു്.” ഇതാണു് ഞ
ങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

എന്നാൽ ഒരു കാര്യം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ
ശ്വരാഭിഷ്ട പുഷ്പനാമം ഏർപ്പെടുത്തിയ മതമല്ലാതെ
മതമെന്നപേരിൽ മുമ്പു പ്രചാരത്തിലിരുന്നതോ ഇന്നു
പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നതോ ആയതെല്ലാം ഈ
ശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴിയാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കു
ന്നില്ല. ഉദാഹരണമായി ഇന്നു ഹിന്ദുക്കളെന്ന വിഭാഗ
ത്തിൽപ്പെട്ടവരും ഭഗവാൻ ശങ്കരനാൽ നിഷേധിക്കപ്പെ
ട്ടവരും ആയ കാപാലികന്മാരെയും ശാക്തവാദാചാരി

കളേയും എടുക്കുക. എത്രയധികം മനുഷ്യരുടെ നഖവെട്ടി ഹാമിക്കുന്നുവോ അത്രയും ഉയർന്ന സ്വർഗ്ഗം കിട്ടുമെന്ന കാപാലികന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“പീതപാ പീതപാ പുനഃപീതപാ” എന്ന ജ്യോതിഷത്തെ ആസ്പദമാക്കി എത്രയധികം കള്ളു കുടിക്കുന്നുവോ അത്രയും മോക്ഷത്തെ സമീപിക്കുന്നുവെന്നും വാമാചാരികൾ പറയുന്നു. കൊട്ടക്കല്ലർ തൊടിപ്പാട്ട് വാമാചാരികളുടെ അപശിഷ്ടമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള കാപാലികമതം, ശാക്തമതം മുതലായവ അതിന്റെ സ്ഥാപകന്മാർ എന്തർത്ഥത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നാലും ഇന്നത്തെ അതിന്റെ അനുമാനികൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇരശ്വരപ്രാപ്തപരയെ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അവ തീർച്ചയായും നിഷേധിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണ്. “ഇവയെല്ലാം മതമായതുകൊണ്ട് നിഷേധിക്കാൻ പാടില്ല” എന്നു ബുദ്ധിയുള്ളവരും ലോകത്തിന്റെ നന്മയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും പറയുകയില്ല. എല്ലാ മതവും ഇരശ്വരപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴിയാണെന്നു ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞത് എല്ലാ മതങ്ങളിലെയും ഇന്നുകാണുന്ന ഭാവത്തിലല്ല എന്നു തീർച്ചയാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻതന്നെ

സത്യം, സദാചാരം, കർമ്മകാണ്ഡനന്മാരും എന്നിവ ഈ ശാസ്ത്രപുസ്തകം ആത്മതാപേക്ഷ തമാണെന്നു പറയുകയില്ലാത്തതും

അറിഞ്ഞു തെളിയിക്കുവാൻ പറ്റാത്തതുമായതും ആ പാപങ്ങളിൽ ഉപദേശങ്ങൾക്കും, അപര്യുക്തിയ്ക്കും അനുബന്ധത്തിൽ ചേർക്കുകയാണെന്നും ഹാസികരമാണെന്നു കാണുമ്പോൾ വേറെ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യണം. ഈ വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും ഇന്നുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ വായിക്കുന്നവർ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതും. എന്തെന്നാൽ സത്യം ഒരിക്കലും യുക്തിക്കും അനുബന്ധത്തിൽ ചേർക്കുകയാണെന്നും വിശദമായിരിക്കുമെന്നു അങ്ങനെയൊരു വിശ്വാസം സാധിക്കുകയില്ല. ഉദാഹരണമായി “പീതാ പീതാ” എന്നു മുമ്പറഞ്ഞ ഭാഗ്യകത്തിൽ “ഈ ശാസ്ത്രസാരമുതലായതും ചെമ്പിട്ട് പുനർജന്മമുക്തനാകുന്നു” എന്നു അങ്ങനെയൊരു പാഠമുണ്ട്. ഇതിനു വിപരീതമായി “കള്ളകടിക്കണം” എന്നു പറയുന്ന മതത്തെ അങ്ങനെയൊരു പാഠമുണ്ട്. ഇത് ആവശ്യമല്ല എന്നൊരു ചിന്ത.

“ഏതൊരുതരമായാലും മതി. ഏതൊരുതരവും നല്ലതല്ലതന്നെ” എന്നു പറയുന്നവർ കള്ളകടിക്കുന്ന ശാക്തോ

യമതകാരായും ഭരിതനല്ലെന്നല്ല പറയുന്നത്? അതിന്റെ അർത്ഥം, “എല്ലാവരും കള്ളകടിയനാകാതെയും ഞങ്ങളോടൊക്കെയും അതും നല്ലതുതന്നെ” എന്നാണ്. അതിനോട് ഞങ്ങൾ യോജിക്കുന്നില്ല. ഇതിനാൽ ഞാൻ പരമേശ്വരശക്തികൾക്കുതന്നെയായിട്ട് അത് എഴുതുക സന്തോഷമാണ്. “എന്റെ അദ്ധ്യക്ഷന്റെയും മുത്തച്ഛന്റെയും കാലം മുതൽ പൂർണ്ണാട്ടു നടന്നുവരുന്നു. അതു ഞങ്ങളുടെ മതമതമാണ്. അതിനെ ശുദ്ധിച്ചു പറയുന്നത് പരമേശ്വരശക്തിമാണ്. അത് തെറ്റാണെന്ന് എന്ന് പറയുന്നവരുടെ വാക്കിനെ ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല; ഇങ്ങിനെ തെറ്റായ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മതങ്ങളെ പരമേശ്വരശക്തിയും സ്വീകരിക്കാതെയും നിർത്തേണ്ടതില്ലെന്നതാണ് ഞാൻ എല്ലാവരോടും ഉപദേശിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത്. ഇതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒരു പരമേശ്വരശക്തിയെക്കുറിച്ചു വിശ്വാസം സിദ്ധിച്ചു യുവാക്കളായ നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയില്ലെന്ന് ഏതെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ മതം-ഇപ്പോൾ അത്യാവേശപരമായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തം-തെറ്റാണെന്നും യുക്തിയുണ്ടാണെന്നും തെളിയിക്കുകയും കൂടുതൽ യുക്തിയുള്ള ഒരു കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്താൽ ആ മതത്തിലേക്ക് ഞാൻ എപ്പോഴും തയ്യാറാണെന്നും ഞാൻ

തിങ്ങുള്ളാട് പൂതിയെ വെരുന്നു. ഈ മുഖവുരയോടുകൂടി ഞാൻ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.

ചേരങ്ങൾ നാല്, വേദാംഗങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ആറ്, മീമാംസ, ന്യായം, പുരണങ്ങൾ, ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ, ആയുർവേദം, ധനുർവേദം, ഗാനധർമ്മം, അർത്ഥവേദം എന്നീ പതിനേഴും മറിഞ്ഞുകൊണ്ട് പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു. മറ്റുള്ളവയെല്ലാം വേദങ്ങളോട് യോജിക്കുന്നിടത്തോളമെ പ്രമാണങ്ങളാകുന്നുള്ളു. അതായത് അവ വേദാന്തരീകളാകുന്നു. വേദങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ പാരമ്പരിക മനോഭൂമിയിൽ വേണ്ട കാര്യങ്ങളെ നേരിട്ടുപദേശിക്കുന്നവയാണ്. പരലോകത്തെ കുറന്ന് ഇഹലോകം ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ മിടുവാകുന്നില്ല. ഇഹലോകത്തെ ജീവിതം ഏർപ്പാടാക്കുന്നതോ ആരോ ഇഹലോകം വരെയെ ഉള്ളു. ഇതന്തരവേണ്ടി അനന്തമായ അനന്തജീവിതം ബലികഴിക്കുന്നവൻ ഏങ്ങനെ വിഭവകിരാകും? ഈ ജീവിതം അനന്തജീവിതച്ചങ്ങലയിലെ ഒരു കണ്ണിക്കത്രമാണ്. ഈ ജീവിതം ശുദ്ധതയിൽനിന്നുണ്ടായതല്ല, ആകാശ താഴുമില്ല. ഒരു അനാദിഭൂതകാലം ഇതിനിറങ്ങി. അങ്ങനെയൊന്നിൽ അനന്തദൈവീകം ഇ

തിന്നുണ്ടായിരിക്കണം. അപ്പോൾ അതിനെക്കൂടി ശോ
ഭനയും ആനന്ദപൂർണ്ണവുമായ വിവേകിയായ മനു
ഷ്യൻ ത്രളിക്കണം “അല്ല: ഈ ജീവിതം ഈ
ത്തിൽ നിന്നുണ്ടായി, ഈ ത്തിൽ അവസാനിക്കും” എ
ന്ന പാശ്ചാത്യചൈതന്യത്തിൽ പിന്നെ ഈ ജീവിതത്തെപ്പ
റ്റിതന്നെ ഇത്രമധികം ത്രളിച്ചിട്ട് പ്രായാസമെന്തു?
ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ മരണം നിശ്ചയം മരണം ശോ
ഭാപൂർവ്വമായോ പശ്ചാത്യ ശൈലിയോടു കൂടി തന്നെ
യാണെന്ന് ഇന്നു ചൈതന്യത്തിൽ കൂടിയും പ്രായാസത്തെ
നടപെടുത്തേണ്ടതല്ല അതിനേക്കാൾ അനുഭവത്തിനായി
ച്ചാലെയ്ത്? ആത്മമത്യ എന്തു കൊണ്ടു പോയില്ല? പര
മം സാത്താനെക്കൊണ്ട് പോയില്ല തന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കണം
മെന്തെന്നു ചൈതന്യൻ (Chaitanyan) എന്തെന്ന
ൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രം. ഒരു സാത്താനെക്കൊണ്ടു
മെന്തെന്നു ഏതാനും നിയമങ്ങളോടുകൂടി. അതിന്റെ
ഭാസമായി മനുഷ്യൻ ജീവിക്കേണ്ടതനു വെച്ചിരിക്കുന്നത്
എത്ര ദുർലഭം? എത്ര ഭീരുത്വം? പാശ്ചാത്യത്തിൽ ഈ
ത്തിൽ അത് ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല ജീവിതവും അങ്ങി
നെ തന്നെ അത് അനുഭവിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ തത്വ
ത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, പരലോകത്തു മണ്ണിറങ്ങി. കൂ

ടി ആചര്യങ്ങളായ കർമ്മങ്ങളെ വേരോടെ വിടിക്കുന്നു. വേണം വേദങ്ങൾക്കു വിധേയങ്ങളാകുന്നു എന്നുള്ള വിദ്യകൾ എന്നും ഹിന്ദുക്കൾ പറയുന്നു. “ഇന്നത്തെ ഈ ലോകത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയും നടക്കട്ടെ. പിന്നെത്താത് എന്തിന് ആലോചിക്കണം!” എന്നു പറയുന്നതു ബാലിശമാകുന്നു.

വേദങ്ങൾക്കു മണ്ടുവിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് കർമ്മകാണ്ഡം, മറ്റൊന്ന് ജ്ഞാനകാണ്ഡം. കർമ്മകാണ്ഡത്തെ സംഹിതയും ബ്രാഹ്മണങ്ങളുടെ ഭൂമിഭാഗവും പറയുന്നു. ഇതിൽ കർമ്മങ്ങളെയാണ് മുഖ്യമായി വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്. മതത്തിന്റെ തത്വങ്ങൾ തെളിപ്പുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഉപനിഷത്തുകളിൽ-ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിൽ-ആണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ചർച്ചാജ്യോതാക്കൾ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. സംഹിതയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ എടുത്തു മുതുകിപ്പറയുക മാത്രമാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഉപനിഷത്തുകൾ വേദത്തിന്റെ ഒട്ടവിലുള്ള ഭാഗങ്ങളാകുന്നു. പ്രാചീനകാലത്തു് ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതിത്തീർന്നാൽ അതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ആശയങ്ങൾ അതിന്റെ ഒടുവിൽ മുതുകിപ്പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പലരും അങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ.

അതുപോലെ സംഹിതയിൽ കർമ്മശാസ്ത്രബന്ധിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള തത്വങ്ങൾ മുതലി ഉപനിഷത്തുകളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ഉദാഹരണമായി ഉപനിഷത്തുകളിൽ വില മന്ത്രങ്ങളിൽ ഈശ്വരൻ സർവ്വാപിയാണെന്നും ആ ഈശ്വരനെ പ്രാപിക്കാൻ സത്യം ഒരു പ്രധാന ശർമ്മമാണെന്നും പറയുന്നു. ഇതു സംഹിതയിൽ പറയുന്നതല്ല; സംഹിതയിലും ഇങ്ങനെയൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാമെന്നും ചോദ്യമുണ്ടാകുമെന്നും മന്ത്രങ്ങളിൽ അടങ്ങിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്; സംഹിതയിൽ അഗ്നി, വായു മുതലായ ദേവന്മാരെ ആസ്പദമാക്കുകാണുന്ന മന്ത്രങ്ങൾക്ക് ആഖ്യാതാത്മകത്വം ഉണ്ടെന്നു പ്രമാണസംഹിത തെളിയിക്കുന്ന പ്രാചീന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തന്നെ ഇല്ലെന്നില്ല.

സംഹിതയ്ക്കു പ്രാചീനകാലം മുതൽ പൗരാണിക മായും ശൈവനികമായും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ സംശയമുണ്ടായ പ്രവർത്തിച്ചുവന്നതായി കാണുന്നു. ഇതിനെ പൗരാണിക ഐതിഹ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വേദോക്ത്യം ചെയ്ത “സായനൻ” എന്ന സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്ത് ഇദ്ദേഹം എന്ന് തന്നെ “ആത്മാവ്” എന്നു അർത്ഥമുള്ളതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇദ്ദേഹവേണ്ടി വി

ധിപ്പിടുള്ള ഹോമം നാം ഇന്ന് വ്യവഹാരത്തിൽ ഉപ
 യോഗിച്ചുവരുന്ന വെറും നെയ്യും സോമവും പുരാധാര
 വും കെരളുള്ളതല്ലെന്നു തീർച്ചയായി. ഇവയൊന്നും ഇന്ന്
 ധരിക്കാത്ത സാധനങ്ങളല്ലെങ്കിൽ യുപവും തുണുപാ
 തും മുതലായതും വെളിയിൽ തടികൊണ്ടും മറ്റും ഉ
 ണ്ടാക്കിയതല്ലെന്നു വരുന്നു. ഇങ്ങനെ സംഹിതയുടെ അ
 ത്തിൽ മുഴുവൻ മാറുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റു ദേവന്മാരും
 യും എടുക്കുക. “തൃസംവാദിഷ്ടോ ബ്രഹ്മ” എന്ന ഒരു
 മന്ത്രമുണ്ട്. ഇവിടുത്തെ ആദിത്യൻ ആരാണു്? ഞാൻ
 ഇയ്യുടെ യുക്തിവാദികളുടെ ഒരു പ്രസ്താവം വായിച്ചു.
 അതിൽ മനുഷ്യർ ആദിമാവട്ടെന്തിൽ — അപരിഷ്കൃ
 തഭാവയിൽ — ഓടുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളും തിളങ്ങി സഞ്ച
 രിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്ന സൂര്യ വസ്ത്രാദികളും ചേർ
 നവസ്തങ്ങളായും അവയുടെ അടിയിൽ ദേവതകൾ ഇരി
 ക്കുന്നതായും തോന്നുകയാൽ അവയെ ആരാധിച്ചു വ
 ന്നുവെന്ന് ഏഴുതിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ വേദം ഈ
 സങ്കല്പത്തെ ആണോ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്ന സംശയമാ
 ണു്. വൈദികമഹർഷിമാർ ആന്തരമായും ബാഹ്യമായും
 നാഗരികതയുടെ പരമോച്ചാഖ്യസ്ഥ പ്രാപിച്ചിരുന്നു
 വെന്ന് ഉറപ്പിക്കാൻ പലരെ സ്തബ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടു്. അവർ

ബാധിശാഭിപ്രായത്തിന് വിധേയരായിരുന്നുവെന്ന് സമര
തികരൻ ഞാൻ ഉള്ളതല്ല. വേദങ്ങളിൽ പറയുന്ന
അശ്വമേധാഭിയാഗങ്ങൾക്ക് ഉപനിഷത്തുകൾ കൊടുക്ക
ുന്ന ആന്തർഗതം പുത്തനല്ല. സാമ്രാജ്യജനങ്ങൾക്ക് പ്ര
തീകപോലാ കർമ്മസഹിതമായ ഉപാസനയും തക്ക യോ
ഗ്യതയുള്ളവക്ക് ആത്മീകമായ ഉപാസനയും ആനാദി
കാലം മുതൽ ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടുവന്നുവെന്ന് ഞാൻ
വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇന്നും - പരിഷ്ക്കാരം ഉൾക്കൊ
ള്ളിയതിൽ എത്തി മനുഷ്യന്റെയും ബുദ്ധിമാന്ദാരാചി
കമായി എന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തും - ആത്മീകാ
ഭിപ്രായം വേണമെന്നുള്ളവരിൽ ഈ രണ്ടുതരം ഉപാസന
യും അവകാശികളായവരെ ഞാൻ കാണുന്നു. അതു
കൊണ്ട് ഈ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനം അനൗചി
തമായ ഉപാസനാ രീതികളും അനാദികാലം മുതൽ പ്രച
രിച്ചുവന്നുവെന്നതു വളരെ ശരിയാണ്. "അഗ്നിമീകള"
എന്ന മന്ത്രത്തിൽ ഉപനിഷദുകൾ കാണുന്ന അഗ്നിയെന്ന
വേറെ; ചൈതന്യം കാണുന്ന അഗ്നിയെന്ന വേറെ;
"ആത്മചൈതന്യം മരുതമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പിന്നീട്"
മറ്റൊരുതരം അതിൽ ആരോപിച്ചതാണ്" എന്നു പറ
യുന്നതും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ ഇന്നും ഉപനിഷദോ

ത്തും ബുദ്ധിമാകാൻ ഗ്രാമീണശാസ്ത്രവും കരകാണി
 ത്തിലുള്ള ഉപാസനയവശ്യമുള്ള അധികാരികളെ അ
 ഭേദംകാണുന്നു. അതിനാൽവേദത്തിന്റെ ആദിഭാഗങ്ങൾ
 അപരിഷ്കൃതകാലത്തും ഒടുവിലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മനുഷ്യ
 ന് കഴിഞ്ഞു വരിഷ്കൃതനായശാസ്ത്രവും ഏഴ്തിരുത്തു
 ണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. ഭേദം ഭേദമകം അധി
 കാരികൾക്കുള്ള നാമനവെന്ന് മാത്രം അങ്ങനെ സാധി
 കരം. എന്നുമാത്രമല്ല, യുക്തിവാദി എന്തുതന്നെ പറ
 യ്തായും ഈ ഉപാസനകളുടെ ഫലം അങ്ങനെ കാര്യക
 രം ചെയ്യുന്നു അതിനു പുറകെ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യം ബ
 ഹുമാനാഭിമാനം ഇതിന്റെ പ്രസ്ഥാനമല്ലെന്നും ഉ
 പരിഷ്കാരമുള്ള ഉപാസനയെന്നു ഏതു് സാധിതയിൽ
 ചേർന്നതാണെന്നും അറിയണം. സാധിതയിലെ
 പ്രധാനപ്പെട്ട മന്ത്രമായ ഗായത്രിയ്ക്ക് ആദ്യഘാതം
 ത്തിലുള്ള ഉപാസനയുണ്ടെന്നും അതനുസരിച്ചുള്ള ഫലം
 ഉപാസകൻ അനുഭവിക്കുന്നുവെന്നും ഊഹി ഗ്രഹിക്കണം.
 അതിനെയും പുറമെ “തിലോദ്ധ്വ ഭാരവധഭേദാദി വേദോ
 നാഃ സപ്രതിധൃതിഃ” എന്നുള്ളത് എന്തെന്നുവേദോദ്ധ്വ
 വേദത്തിൽ വേദാന്തം-ഉപനിഷത്തന്തം-നല്ലവണ്ണം ഉ
 പരിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു, എന്നു ഐതിഹ്യവും ഉണ്ട്. എ

ജിൽ എവിടെയാണ് എണ്ണ? എള്ളിന്റെ കാര്യം അംശത്തിലും എണ്ണയുണ്ട്. പെട്ടെന്നു നോക്കിയാൽ കാണുകയില്ല. ചതച്ചുടുക്കാവുന്നവൻ കിട്ടും. ഇങ്ങനെ അധികാരിഭേദമനുസരിച്ച് കാണുപയോഗമനുസരിച്ചു വേർതിരിക്കാം. ഉപനിഷത്തിന്റെ സമഗ്രമായ ഗീത. സകല ഉപനിഷത്തുകളുമുള്ള പത്തു ക്ഷേത്രം പോലെയുള്ളതായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർച്ചനയെന്ന കട്ടിയെക്കൂടി സർവ്വലോകങ്ങൾക്കു കടിക്കാൻ വേണ്ടി കരുന്നടുത്ത പാശം. അതാണ് ഗീതയെന്നു പുരാണങ്ങളിൽ പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നു ഗീത ഹിന്ദുമതമർത്ഥശാസ്ത്രമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഗീതയാണ് ഹിന്ദുമതത്തെയും മുതൽക്കൽ അറിയണമെന്നുള്ളവർ പഠിക്കേണ്ടതു് എന്നാൽ പഠിക്കേണ്ടതുപോലെ പഠിക്കണമെന്നും അറിയണം.

ഗീത ഉപദേശിച്ച സന്ദർഭം എല്ലാവർക്കും അറിയണം. പാണ്ഡവനായ കളവും ചതിയും വെണ്ണു് ഉപദ്രവിച്ചു കാട്ടിലോടിപ്പോകുന്നവനായതോടും വനവാസവും അജ്ഞാതവാസവും കഴിഞ്ഞുവന്ന തങ്ങളുടെ പിതൃസ്വത്തിൽ നിന്ന ഒരു ഗൃഹമെങ്കിലും 'വേണമെന്നു' ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് കിട്ടാത്ത പാണ്ഡവനായതോടും സൈന്യം യുദ്ധങ്ങളിൽ തയ്യാറായി നിൽക്കുമ്പോൾ ശ്രീകൃഷ്ണനെന്ന

സാമഗ്രിയെപ്പോലെയും അതുതന്നെ തേരിൽ കയറി അവിടെ എത്തുന്നു. അതുതന്നെ, ആരോടൊല്ലാമുണ്ടായാലും ചെല്ലേണ്ടതെന്നും ആരോടൊക്കെയുണ്ടായാലും ചെല്ലേണ്ടതെന്നും അതിന്നു കാണത്തക്കവണ്ണം രണ്ടുസേനകളുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽ തേരു നിറുത്താൻ തീരുമാനമാക്കപ്പെടുന്നു. തേരു അപ്രകാരം തിങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ രണ്ടുവശത്തും യുദ്ധത്തിന്നു തയ്യാറായി നില്ക്കുന്ന ആ ചാതുരന്മാർ, കരുതന്മാർ, സഹോദരന്മാർ, പുത്രന്മാർ, പൈതൃന്മാർ, സഖാക്കൾ, ശപതന്മാർ, സുഹൃത്തുക്കൾ എന്നിവരെ കണ്ടിട്ട് അതുതന്നെ വൃദ്ധത്തിൽ വിഷാദമുണ്ടാകുന്നു. “ഇവരെ കണ്ടിട്ട് രാജ്യമെന്തിന്? രോഗമെന്തിന്? ജീവിതമെന്തിന്? ഇവരെല്ലാം മരിച്ചാൽ പിന്നെ ഏതു സുഖമാണ്? ഇവരെക്കൊന്നാൽ പാപമല്ലേ വരു? ഇവരെക്കൊല്ലുന്നതിനേക്കാൾ ഭിക്ഷയെടുക്കുകയല്ലേ നല്ലത്?” എന്നും മറ്റുമുള്ള ചിന്തകൾക്കധീനരായി ശോകസംവിഗ്നമാനസരായി. — വിരക്തനായി ഭൂമി — വില്ലും അമ്പും വലിച്ചു ഭൂമിയെറിഞ്ഞു “ഇവർ നിരായുധനായ എന്നുവന്നു ആയുധങ്ങളെക്കൊണ്ട് കൊന്നാലും ഞാൻ ഇവരെപ്പോലെയും ചെല്ലേണ്ടതല്ല” എന്നും പറഞ്ഞു തേർതട്ടിൽ കൂപണനായിരിക്കുന്നു. ഈ അവ

സഭയിൽ സകല ശോകത്തിന്റെയും ദാഹത്തിന്റെയും നാശത്തിന് പറ്റിയതായ ആത്മവിദ്യ ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഗീത എന്നാണ് ഐതിഹ്യം.

ഗീത ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഉപദേശിച്ചതല്ലെന്ന ചില പണ്ഡിതന്മാർ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നില്ല അല്ലെങ്കിൽ തെളിയിക്കുന്ന മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളൂ. മറ്റു പ്രമാണങ്ങളാൽ ഖണ്ഡിയപ്പെടാത്ത ഐതിഹ്യപ്രമാണമാണല്ലോ. ഗീതാശ്വാസിന്റെ കാലം ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ഉല്പത്തിക്കു മുമ്പാണെന്ന ബാലഗംഗാധര തീലകൻ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഗീതയിൽ ബുദ്ധനേപ്പറ്റി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. കപിലൻ മുതലായവരെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന കൃതത്തിൽ പറയാൻ തെങ്ങവസരമുണ്ടായിരുന്നു. ബുദ്ധമതസിലാഹിതങ്ങളെ നേരിട്ട നിരൂപണം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒന്നും കാണുന്നില്ല. “ജഗദാഹുരനീശ്വരം” “കർമ്മന്മഃ ശരീരസ്വരം” എന്നും മറ്റുമുള്ള ഏതാനും ചില സ്ഥലത്തു മാത്രമേ ബുദ്ധന്റെയും ജിനന്റെയും സിലാഹിതങ്ങളെപ്പറ്റി സൂചനയുള്ളൂ. ബൈബിളിലും ക്രൈസ്തവതയുടെയും ഐതിഹ്യപ്രകാരം ഗൗരവമനുഭവിക്കുന്നു.

മുമ്പ് ചില ബുദ്ധന്മാരും മറ്റാർവീണു മേലുപദേശം
തന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം പൂർണ്ണ
വിട്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് എങ്ങനെയാണിത്? “അനീശ്വരൻ”
എന്നതു കേവലം ചാർവാകസിലോന്നമാകാം ആ
ശ്ലോകത്തിലെ ബാക്കി പദങ്ങൾ, നോക്കിയാൽ അങ്ങ
നെ എടുക്കുകയാണ് ശരി. ചാർവാകസിലോന്നം ലോകത്തു്
മുഗീശമനസ്സു് ഉള്ള കാലമെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.
“കർമ്മതന്ത്രശരീര വർണ്ണനാതു് കൈതസിലോന്നമാകു
ന്നതാണ് പൂർണ്ണമായ അർത്ഥം ആ വിധം തപസ്സുചെയ്തു
തായി പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആറിയ നൂപ
സപികളിൽ ചിലർ പണ്ടെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വരുന്നു.
അവർ ഉദ്ദേശിച്ചു പറഞ്ഞതാകാം. ഗീതയെപ്പറ്റി
യുള്ള മറ്റു ചില ആക്ഷേപങ്ങൾക്കും താൻ വേദാചി
ന്ദ്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവി
ടെ എടുത്തു ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. ഗീതയിൽ ക്രിസ്തുമത
സ്ഥാനങ്ങൾ കാണുന്നുവെന്നു ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ
പറയുന്നു. എല്ലാ മതക്കാർക്കും പൊതുവായുള്ള സിദ്ധാ
ന്തങ്ങൾ ഗീതയിലുണ്ടു്. എന്നല്ലാതെ ക്രിസ്ത്യാനിക
ൾക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള സിദ്ധാന്തമെന്നും ഗീതയിലില്ല.
അഥവാ വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗീതയിൽ നിന്നെടു

തത്താണെന്നും പറഞ്ഞുകൂടേ? ഇതാണെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഏങ്കിലും തിരിച്ച് അങ്ങനെയും പറയാമല്ലോ. ബുദ്ധന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; കൃഷ്ണന്റെ ഉപദേശമെന്നു വേറെ; ഓരോരും അധികാരികളെ - ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് ഇവർ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവർക്കു ചൊതുവെ ചില നിയോഗങ്ങളുണ്ടായിൽ അതു കൊണ്ട് തന്നെക്കളിൽനിന്നൊട്ടത്തമാകണമെന്നില്ല. വേറെ തെളിവില്ലാത്ത പക്ഷം ക്രിസ്തു അതസ്തു ഗാത്രവും ബഹിസ്തു ഗാത്രവും ഉപദേശിച്ചു. കൃഷ്ണൻ ബഹിസ്തു ഗാത്രം കൂടാതെയുള്ള കേവലം അതസ്തു ഗാത്രമാണു പദേശിച്ചത്. “അനന്തരിതഃ കർമ്മഫലം” എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ബ്രീഹദണ്ണൻ സമ്പൂർണ്ണമായ നിർവചിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കിയാൽ ഇതുകാണാം “പലമുള്ളവൻ സ്വർഗ്ഗം കിട്ടുകകിൽ ഒട്ടകത്തെ സൂചകംണ്ണൽക്കൂടി കഴുത്താം” എന്നും, “നാളത്തെക്കാരും നീ അപമാചിക്കരുത്” എന്നും, “മരിച്ചവൻ മരിച്ചവനെ കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്” എന്നും, “വലതു മൊള്ളയ്ക്കിപ്പാൽ ഇടതു മൊള്ള കാണിച്ചുകൊടുക്കണം” എന്നും ക്രിസ്തു ഉപദേശിച്ചപ്പോൾ ബ്രീഹദണ്ണൻ എല്ലാ കർമ്മവും ഫലമെടുക്കാൻ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അതുകേണതി

മനസ്സ് തീർത്ത കാര്യം ഗീത ഉപരി
 റ ജീവചരിത്രത്തിൽ കാണുന്ന ഈ
 ഘട്ടം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്ത
 കൃത്യമായിട്ടുള്ള ജീവി
 തകാരികൾ ഗീതയുടെ ഭാഗമാണ്
 എന്നു കൃത്യമായിത്തന്നെ പറയാ
 െക്കാം. ബുദ്ധന്റെ കാലഘട്ടം

“ഇതേ വിവസ്വതേ യോഗം പ്രോക്തവനേനമവ്യയം.
വിവസ്വതൻ, മനോവ പ്രാപ്തം മനോ ക്ഷപകമവഗൃഹ്യതി”¹³.

“ബഹുനീ മേ വൃതീതാനി ജന്മാനി തവ ധാ/ഇത്യന!
താത്ത്വമേ വേദ സർവ്വാനി ന തപേ വേതന ചാ/തേവ!”

“അവജാനതി മേ ചൂഢാ മാനഷീംതനമാഹുതം
വേദോമജാനതന്താ മേ ബൃതംഹിതപം”

മനസ്സാ ഭവ മതദേഹതാ മൃഗേഭീ മേ ശമനഃ കരു
മാമേവൈവൃണി സത്യം കേ പ്രതിജ്ഞാത ബ്രിഹോ/സി മേ

“പിതാഹമേ വൃ ജഗതോ മാതാ ധാതാ പിതാഹമേ”

“അപിദേവൻ സുഭാവാതാ ജനതേ മാതാസുഭാക്
സാധുവേവ സ മന്തവ്യഃ സൗഹൃദേവ പരിനതോ ഹി സഃ”

എന്നതുതന്നെ യ ഏകജാലോം ഇതിനെ കാണി
ക്കുന്നു.

ഗീതാകർമ്മവു നന്യതിഷ്ഠസ്ത വളരെ പ്രാധാന്യം
കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗീതാകർമ്മവിന് തന്റെ
പേര് എല്ലാവരും അറിയണമെന്നിപ്പ; തന്റെ പുസ്ത
കവും തപാലാ തന്റെ പേരും എല്ലാവർക്കുമിട്ടുതന്നെ
പൂജിക്കണമെന്നല്ല ധർമ്മം അദ്ദേഹം ന ദിക്കുന്നു.
ഗീത എല്ലാവർക്കും മുമ്പിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനെ
അദ്ദേഹം നിശ്ചയിക്കുന്നു.

“സർക്കാരമാനപൂജാർത്ഥം തരപാ ഭാദന വൈവ യത്
ബ്രിഹതേ തദിഹ പ്രോക്തം രാജസം പലാഗ്ദേവം”

“ഇതി തുറുതമം ശാസ്ത്രമിമേകതം മയാനവ!”

“ഇതം തേ നാതപസ്” കായ നാദകതായ കദാചൻ
തപാശുശ്രൂഷവേ വാ ധ്യാ”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ ഹോഷിക. അതുകൊണ്ട് ഗീ
താകർതാവ് ഒരു അവിതാരപുരുഷനായിരിക്കണം. ഗീ
താതത്വം മനസ്സിലാക്കിയ ഒരാൾ - ഗീതാർത്ഥം ശക്തിയായി
അറിഞ്ഞയാൾ - ശുകമുനിയും ശിവാനും മന്ത്രമാണെന്ന്
ഐതിഹ്യം പറയുന്നു. അദ്ദേഹം ഉൽകൃഷ്ടമായ ആത്മത്വ
പദമാണ് അതിൽ പറഞ്ഞു കിട്ടുന്നതെന്നതും. അതി
ന്റെ ആചാര്യനായി സത്യനിഷ്ഠനായി ധ്യാനാദികളെ
ക്കൊണ്ട് ആത്മികതയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ഗീതാപദ
ശമനസരിച്ചു ജീവിയുവനായ “The most wonderful
householder and the most wonderful sannyasi in one”
[ഒരേ ആളിൽ ഏറ്റവും ആശ്ചര്യമായ ശാക്തസന്യാസവും
ഏറ്റവും ആശ്ചര്യകരമായ സന്യാസവും കലർന്നയാൾ]
എന്ന് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറഞ്ഞതുപോലെ
യുള്ളയാൾ ശ്രീരാമനശേഷം ബുദ്ധനുമുണ്ട് ആരുണ്ട്?
ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്ന ഐതിഹ്യത്തിൽ പറയുന്ന ആ കഥാ
പുരുഷൻ മറ്റൊരു. അദ്ദേഹം കാളിയന്റെ തലയിൽനി
ന്നു ചവുട്ടിയോ എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. തെപക്ഷ

ഇന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന ചാണങ്ങളോടുകൂടിയ മനസ്സാകുന്ന കാളിയനെ മാത്രമായിരിക്കാം മർദ്ദിച്ചത് (അഥാ) പാപം ആകുന്ന അസുരനെ ഏതെങ്കിലും കൊന്നത്. നമുക്കുമാകുന്ന അസുരനെയായിരിക്കാം നിഗ്രഹിച്ച് അതിൽ ബന്ധിച്ചിട്ടിരുന്ന ഭാഗവതസാധനവും [അസംഖ്യം] ജീവസ്രീകളെ മോചിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ ചീതകർത്താവായ ഒരു അംബരകവചം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നതു സത്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവചം ത്രിമുഖം എന്നായിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തെ അകരാട്രാസത്തിൽ അല്പനസാധ്യം വഹിച്ചിരുന്നിരിക്കണം; അദ്ദേഹം ദേവകീപാസുദേവന്മാരുടെ പുത്രനും അസംഖ്യം ദൂതന്മാരെ കൊന്നയാളായതിനാലും എന്തുതന്നെ അങ്ങനെയാകാൻ പാടില്ല. ഇക്കാര്യം ഗീതകർത്താവെന്നു പറിയുള്ള ഏന്റെ അഭിപ്രായം.

ഗീതയുടെ ഉദ്ദേശം സകലവിധഭേദങ്ങളിൽ നിന്നും മനുഷ്യനെ കർമ്മമാർകൾതന്നെ പരമമുഖപ്പെടും. അല്പനനെ സകല ഭേദങ്ങളിൽനിന്നു കർമ്മന്മാരാൻ ഉപശോധിച്ചുവെന്ന് ഐതിഹ്യം. ഇവിടെ വിദ്യകർത്താവും സ്വപ്നം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മരുത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം പ്രതിപാദക അഭിപ്രായപ്രകാരം

തൃപ്പാലം വെട്ടിയതിനാലും നിത്യാനന്ദപ്രാപ്തിയോ
 ഹ. പരമാർത്ഥത്തിൽ എല്ലാ മതത്തിന്റെയും ല
 ുത്തുതന്നെ അത്രമാത്രമല്ല, എല്ലാ പ്രവൃത്തികളുടെ
 ലക്ഷ്യം ഇതുതന്നെ. മതം-ശരിയായ മതം ഒരു
 ഹം പുരോഹിതന്മാരെ സ്വാർത്ഥികളാ ഏർപ്പെ
 തിയതല്ല. എന്നാൽ ചില മതങ്ങൾക്കു ലക്ഷ്യത്തി
 ുക്കു മാത്രമേ മുന്നോട്ടുപോകാൻ സാധിച്ചുള്ള
 ല ആ പാതയ്ക്കു ലക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തിയശേഷം
 ശേഷിച്ച വാഴ്ചകളുടെ അർത്ഥം അഖരമെ അനുഗാ
 മിക്ക മനസ്സിലാകാതെ അവർ തെറ്റിപ്പോയിച്ചു
 നീട്ടിക്കുറിച്ചു തെറ്റിപ്പോയി. ചിലപ്പോൾ
 തത്ത്വങ്ങൾ സ്വാർത്ഥികളുടെ കയ്യിൽപ്പെട്ടു മനു
 സ്വർത്തിനു ഭോഷമുണ്ടാക്കി. ഇതാണു മതവെറും.
 ുല്ലാ മതത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യം ഒന്നുതന്നെ. എന്നാൽ,
 ു മതങ്ങളുടേയും അവയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം നമ
 ുൽ മനുഷ്യശേഷം നിത്യാനന്ദം കിട്ടുമെന്നും, എന്നും ഭു
 ത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുമെന്നും പറയുന്നു. ഭഗ
 വൻ ശ്രീകൃഷ്ണസമ്മതമായ മതം മേത്രം ഇതജീവിതത്തിൽ
 ഒന്നു നിത്യാനന്ദാനുഭൂതി ആരംഭിക്കുമെന്നു പറയുന്നു. “മ
 നശേഷം നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കാം. ഇതവഴിക്കു വേ

താൽ" എന്ന് ഏതു മതക്കാർക്കും പറയാം എന്നാൽ അ
 തിന്നു തെളിയില്ല അതുകൊണ്ടാണു് നാസ്തികന്മാർ, "മ
 തം നിഷ്പ്രയോജനം" എന്നു പറഞ്ഞു ഭൂതനാട്ടു ചാട്ട
 ന്നതു്. "മതത്തിന്റെ പ്രയോജനം എന്തു്?" എന്നും ചാ
 ിക്കുന്നവരോടു് ഭഗവാൻ ശ്രീശങ്കരനും അനുഗാമികൾ
 ക്കും ശക്തിയായ ഉത്തരമുണ്ടു്. "എന്നെയും ഭവചിദ്യാ
 അനുവണ്ഡത്തിൽ മനഃശൂന്യത എത്തിയ്ക്കുന്നതിനാണു് മ
 തം. അങ്ങിനെയുള്ള അനുഭവം ഇദ്ദേഹിപ്പിക്കുന്നതിൽത്തന്നെ
 കൊടുക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണു് അതിന്നു് തെളിവു്"
 എന്നാണു് ഉത്തരം. ശ്രീശങ്കരനും അനുഗാമികളും മത
 ത്തിന്നു് ഐഹികപ്രയോജനം തന്നെ കാണുന്നു. അതു
 കൊണ്ടു് അവർ അവിശ്വാസികളേയും യുക്തിവാദികളേ
 യും ഭയപ്പെടുന്നില്ല. ഭവത്രയത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ഐ
 ഹികസംമതികൾക്കു് ഒരിക്കലും ശക്തിയില്ല എന്നുള്ള
 തിന്നു ശ്രീശങ്കരൻനഗാമികൾ യുക്തിയും കാണിക്കുന്നു.
 അവരുടെ മുമ്പിൽ യുക്തിവാദികൾ ആസ്തികന്മാരാക്കി
 പരിവർത്തനം ചെയ്തിപ്പിക്കപ്പെടുകയോ ഭയപ്പെട്ടു് ഓടുക
 യോ ചെയ്യാതെ നിവൃത്തിയില്ല ശ്രീശങ്കരമതം വേദ
 സമ്മതമാകുന്നു. അതിനാൽ അതു ഹിന്ദു മതമാകുന്നു.
 അഥവാ അതുതന്നെയാണു് യഥാർത്ഥ ഹിന്ദുമതവും യ

പ്രാഥമിക ക്രിസ്തുമതവും യഥാർത്ഥ മതമതാമതവും, അഥാർത്ഥ ക്രിസ്തുമതവും. അതല്ലാതെ വരാം തരമില്ല അതല്ലാത്തതാണെന്നും മുതിർന്നു ചേർക്കുകയുമില്ല ഈ ഭവനീയത്തിലുള്ളതെന്നു മോശക്കുമെന്നു പറയുന്നു.

മോശം എപ്പോഴാണ് ലഭിക്കുക? “പ്രിതീയം കൈദോ ഭവതി” എന്നു തുനി പറയുന്നു. കണ്ടാമതാണെന്നെന്നു തോന്നൽ ഉള്ള കാലത്തോളം ഭവനം ഭവനം നീക്കുകയല്ല. “കൈദോ ഭവതി” യും നല്ല സുഖമുണ്ടു്” ചെറുതായി, പരിമിതനായിരിക്കുന്ന കാലത്താളും സുഖമില്ല അപരിമിതനായാലേ സുഖമുള്ളൂ. ഇതു് യുക്തിയുടേ അനുഭവത്തിന്നും സമതാമസം. കണ്ടാമതുള്ള കാലത്താളും പരിപൂർണ്ണ സമാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? ഒരാളുടെ ഇഷ്ടം മറ്റൊരാൾക്കു് അനുഭവമുണ്ടോ? ഒരാൾ തന്നോടു പിണങ്ങുമെന്നു മറ്റൊരാൾക്കു് അറിയിന്നവകാശമില്ല? കണ്ടാൾ സ്റ്റേറ്റ് തന്മാരായിരുന്നാൽപ്പോലും ഒരാളുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നു വല്ല കാരണത്താലും ഇടിവു വന്നാൽമെന്നു തന്റെ സകല പ്രവൃത്തിയിലും മറ്റൊരാൾക്കു് അലോചിക്കേണ്ടതില്ല? അതു് സമാതന്ത്ര്യമായിരുന്നില്ല? അതിൽ അസുഖമുണ്ടാകില്ല?

ചിലർ സാമൂഹികത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ സുഖം

കാണുന്നു. വാസ്തവമായി ആധുനികവൽക്കരണവും
ഏതു കൂടുതൽ സാമൂഹികതയ്ക്കുതക്കി വലിപ്പിക്കു
ന്നവോ അത്രയും ദുഃഖമാണ് വലിപ്പിക്കുന്നത്.

“നവരതം ഭവതേ ജന്തുഃ
സംബന്ധാൽ മനസഃ പ്രയാൻ
താവന്തസ്ത്വ നിമന്തരേ
വൃദ്ധേ ശോകശയഃ”

എന്ന പ്രഥമഭാഗം പറയുന്ന പ്രഥമഭാഗം വ
രിത്രപുരുഷനോ അല്ലാത്തതാകട്ടെ എന്നു നോക്കേണ്ടതി
ല്ല. അതിൽ പറഞ്ഞ ആശയം എത്രയോ സത്യമാണ്.
ഞാൻ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായിട്ടുണ്ട് നിങ്ങൾ കണ്ണുകൾ വി
ശ്വസിക്കണമെന്നു പറയാനല്ല. മറിച്ച് ആശയങ്ങൾ
ഞാൻ എടുത്തു പറയുമ്പോൾ “ഇതാൾ മറുപടി വരുത്തേ
മോളീട്ടു പറയുന്നു” എന്നു നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കാൻ
വേണ്ടി, എന്നിങ്ങ മുമ്പ് ഇതു ആശയങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള
വാക്യങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരണമാകുന്നു ചെയ്യുന്നത്. ഒ
രമ്പൻ തന്റെ ഉള്ളിൽ ഒരു ശരീരത്തെ സംബന്ധി
ച്ച പരാമർശങ്ങൾ വല്ല കഴിപ്പും നേരിട്ടാൽ മാത്ര
മേ അയാൾക്കു ദുഃഖമുള്ള അഥവാ അമർച്ചയു് എന്നു
പറയത്തക്കതായി ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ

അയാളുടെ ശരീരത്തിന് വല്ല ചീമയും നേരിടാനാവാതെ
മാത്രമേ ഭവമുള്ളൂ. എന്നാൽ ഒരു വിവാഹം ചെയ്താ
ലോ? സുഖിക്കാതെ വെച്ചാണു വിവാഹം ചെയ്തതെന്ന്
പറഞ്ഞാണു്? തന്റേയും തന്റെ ഭാര്യയുടെയും ശരീരത്തി
ന്റെ ചുമതല വന്നു ഭാര്യയുടെ ഭർത്താവിന്റേയും. ഏതാ
യായും രണ്ടുപേർക്കും രണ്ടു ശരീരങ്ങളിൽ ചുമപ്പു വന്നു.
അന്നമുതൽ അതിലൊന്നിന് കേടുവന്നാൽ ഭവത്തിന്
കാരണമായി. ഭാര്യയുടെ ബന്ധുക്കളിലും മരുതപംവന്നാൽ
ഭാര്യയുടെ അച്ഛനോ അമ്മയോ സഹോദരനോ സഹോ
ദരിയോ അങ്ങിനെയുള്ള പക്ഷംകൊള്ളിയോ രോഗദി
കൾ ബാധിച്ചാൽ ഭവത്തിനവകാരമായി. ഒരു മുണ്ടു
തന്റേതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ ആ മുണ്ടിന് കേടുവന്നാൽ
ഭവം ഒരു കടയും കൂടി തന്റേതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ മു
ണ്ടിനോ കടയ്ക്കും കേടുവന്നാൽ ഭവം. ഇങ്ങനെ ഏതു
പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ബന്ധുബന്ധുക്കളോ ആകട്ടെ; ശത്രുബന്ധുക്കളോ ആ
കട്ടെ, മരുതപം വയ്ക്കുന്നുവോ അത്രയും ഭവത്തിനവകാര
മായി. അതുകൊണ്ടു് പ്രഥമഭരണപദത്തെതു് ഏതായാ
സത്യമാണു്. രണ്ടുള്ള കാലത്തോളം ഭവമേയുള്ളു. ഭവ
ത്തെ ഏതെന്നാക്കുമായി ഒഴിക്കുകയാണു് ലക്ഷ്യം അതുകൊ
ണ്ടാണു് അങ്ങനെയൊ പറയുന്നതു് വൈകുണ്ഠത്തിലോ കൈലാ
സത്തിലോ പോകുന്നതു് മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യമാകയില്ലെ

ൻ. അവിടെ പോയാൽ എന്താണു ഫലം? അവിടെ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? അവിടെയും വില വ്യമാണികളുണ്ട്. അവരുടെ സേവയ്ക്കു നില്ക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പതനം വരും. ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും മുസൽമാന്മാരുടേയും ഹിന്ദുക്കളുടേയും പുരോഹിതരും കണ്ണുതുറന്നു വായിക്കുക. നാം എന്തു കാണുന്നു? വിലയുടെ സേവയ്ക്കു നിൽക്കാൻ കഴിയാത്ത സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു അവിടെ താമസിക്കുന്നവർ പതി തന്മാകാതെയായി കാണുന്നു. അവിടെ സമത്വമുണ്ടോ? സമത്വമില്ലാത്തതിനുള്ള സുഖമുണ്ടോ? അവിടെ നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടോ? സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തതിനുള്ള സുഖമുണ്ടോ? ഇല്ല എന്തുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു അതു ക്രിസ്ത്യാനിയുടേതായാലും ഹിന്ദുവിന്റേതായാലും മുസൽമാന്റേതായാലും നിഷേധിക്കുന്നു.

ദൈവം മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യമാകയില്ലെന്നു — ദൈവത്തിന്നു മനുഷ്യന്റെ പരമാവശ്യം സാധിക്കയില്ലെന്നു — ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെ വഴിയെന്തു? അപ്രൈതം ഒന്നുകിൽ നിരാശയോടെ നിത്യാനങ്ങളിൽനിന്നുള്ള പരിശുദ്ധതയിൽനിന്നു മടങ്ങുക അല്ലാത്ത പക്ഷം അപ്രൈതിയായി — രണ്ടാമതെന്നില്ലാത്തവനായി — തീരാത്തതു വഴി കണ്ടുപിടിക്കുക. ഒണ്ടിലൊന്നെ വഴിയുള്ളു. വാസ്തവ

വഴതിൽ ദുഃഖത്തെ ഏകനാക്കും ഇല്ലാതാക്കാനും പരി
 പൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാനും ഓരോ മനുഷ്യ
 നിലും—മാതൃമൃഗ ഓരോ ജീവിയിലും—ആഗ്രഹം സ്വഭാ
 വേന അർക്കം കഴിയാത്തവണ്ണമിരിക്കേ അതിന് ഏ
 രന്താ വഴിയുണ്ടായിരിക്കണം. അന്യം അവന്റെ സ്വ
 ഭാവമായിരിക്കുകയില്ല. ഏകനായി—അഭിപ്രീതിയനായി—
 തീരാൻ വഴിയുണ്ട്. ഈവഴി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
 വേദം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ മതത്തിനൊന്നി
 നല്ലതെ മറെറൊന്നിന്നും ഇതിൽ അഭിമാനിക്കാൻ അവ
 കാശമില്ല. മരണമില്ലാതിരിക്കാനുള്ള മരണം കണ്ടുപി
 ടിച്ചപ്പോൾ പരിപൂർണ്ണസ്വതന്ത്ര്യം പരിപൂർണ്ണസ്വത
 ന്ത്ര്യവും ആത്യന്തകദുഃഖനിവൃത്തിയും മനുഷ്യനുണ്ടാക
 നതല്ല. മനുഷ്യന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടുന്ന ഓരോ രാ
 ഷ്ട്രീയനിയമവും സാമൂഹികനിയമവും ആരാഗ്വനിയമ
 ഖം അവനെ അസ്വതന്ത്രനാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.
 പ്രകൃതി ഏല്പോഴും തന്റെ നിയമങ്ങളാൽ മനുഷ്യനെ
 അഭിമതാക്കിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. വാസ്തവമായ സ്വാ
 തന്ത്ര്യം വേണ്ടവൻ സകല നിയമങ്ങൾക്കുമേപ്പറം പേര
 കണം. പ്രകൃതിനിയമത്തിന്നും വെളിയിൽ പോകണം.
 അതു “ദേഹം ഞാൻ” എന്നു ബുദ്ധിയുള്ളതുവരെ സാധ്യമ

ല്ല. ദേഹം പരിമിതമാണ്. ദേഹത്തിൽ അഭിമാനിയ്ക്കുന്നവന് ക്ഷേപം നശിയ്ക്കുമോ? ക്ഷേപം നശിക്കാതെ നിത്യ സുഖമുണ്ടാകുമോ? അതുകൊണ്ട് വേദങ്ങൾ പറയുന്നത് “മോക്ഷാധിപതിം - ദേഹാഭിമാനത്തിനം - അപ്പാരം ഉപേക്ഷ അവിടെയാണു നിത്യനാണു. അതു അവിടെയുള്ള” എന്നാണ്. ഇതു സാധ്യമാ? സാധ്യമെന്നു ത്രുതി പറയുന്നു. “മരിച്ചശരണം സാധ്യം, അതിനു മുമ്പ് അസാധ്യം” എന്നല്ല പറയുന്നത്. ഈ ദേഹത്തിൽ മറുജീവകളുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ സാധ്യം എന്നാണ് പറയുന്നത്. ഈ അവസ്ഥയെ ജീവനുകുതിയെന്നു പറയുന്നു. ഇങ്ങനെയൊരവസ്ഥയുണ്ട്. ഇതു സാധ്യമാണ്. എല്ലാം ഒന്നായി കാണുകയെന്നതു സാധ്യമാണ്. എല്ലാം താനായി കാണാൻ മനുഷ്യനു കഴിയും. ഇതിനെയാണ് ഏഴുത്തമൻ ഹരിനാമകീർത്തനത്തിൽ:—

“ഒന്നായ നിന്നെയിഹ കണ്ടെന്നു കണ്ടുളവി-
 ചുണ്ടായൊരിങ്ങൽ ബന്ധമിങ്ങാവതല്ല മമ
 പണ്ടുണ്ടെന്നകൈ വരുവാൻ നിൻകൃപാവലിക-
 ഉണ്ടാകയെന്തവിഹ നാരായണായ നമഃ”
 എന്നു പാടിയതു. “പണ്ടുണ്ടെന്നകൈ വരുക” എന്നാൽ “ഒന്നായിക്കാണുക” എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. വേദങ്ങളെ

ജിൽ വളരെ പ്രാവശ്യം “പശ്ചാതി” “അനുപശ്ചിതി” “പരിപശ്ചിതി” എന്നും കാരം ഉറപ്പിച്ചു, കാണുകയെന്നു തന്നെയാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു വെറും തീയറി (Theory)യല്ല ഇതുപ്രായോഗികമാണ്. ഇതു പ്രായോഗികമായതിലേ മതം സമ്പ്രദായമാകുകയുണ്ടു്.

ജിനസ്വരൂപതകൊഴിച്ചു എല്ലാമതങ്ങളും ഈശ്വരത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈശ്വരൻ സർവ്വപ്രാപിയാണെന്നും രേഖാചിഹ്നം സർവ്വപ്രാപിയിൽ നിന്ന് അന്യമായി ഒന്നുണ്ടാകാൻ തരമുണ്ടോ? ദേശവും കാലവും അതിൽ ഇരിക്കുകയല്ലാതെ അതു ദേശത്തിലും കാലത്തിലും അടങ്ങുകോ? ഈശ്വരൻ അനന്തനോ (Infinite) സാന്നിദ്ധ്യം (Finite)? അനന്തതയിൽ കാലദേശാന്തരം കാലദേശങ്ങളൊക്കെയും പുറത്തും വ്യാപിക്കുന്നവനാകുകയുണ്ടോ? “കാലതാൽ മാത്രം അനന്തൻ, ദേശത്തിൽ സാന്നിദ്ധ്യം” എന്നു പറയാൻപാടുണ്ടോ? പറഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തതയെ പരിമിതമാക്കുകയില്ലേ? അത്രമാത്രമല്ല, രണ്ടാമതൊന്നുള്ളിടത്തു ഭാവമുണ്ടെന്ന നിയമം ഇവിടെയും ബാധിക്കുകയില്ലേ? ഈശ്വരൻ നിന്ന് അന്യമായൊന്നുണ്ടെന്നുവന്നാൽ ഈശ്വരൻ ഭവബ്ജമുണ്ടെന്നു തീർച്ചയായി. ഭവബ്ജവും സർവ്വശ

കുതന്തപവും കൂടി ഒന്നിച്ചിരിക്കുമോ? അപ്പോൾ സർവ്വകുത
 ത്വത്തിന്നു ഹാനി വരുന്ന. പിന്നെ സർവ്വകുതത്വമുണ്ടോ?
 പിന്നെ ഈശ്വരനും ജീവനും തമ്മിലുണ്ടാകാത്ത ഭേദം?
 രണ്ടും അല്ലശക്തമാണ്; ദൈവവീജ്ഞാമാണ്; അല്ല
 ജ്ഞാമാണ്. “ജീവനെ അപേക്ഷിച്ച് സർവ്വകുതമാണ്;
 സർവ്വജ്ഞാമാണ്; നിത്യസുഖിയാണ്” എന്നു പറഞ്ഞാൽ
 ഈശ്വരൻ എല്ലാവിധത്തിലും പരിമിതനായി. വാസ്ത
 വമായ അപരിമിതിയില്ലെന്നു വരും. പിന്നെ കാല
 ത്താൽ മാത്രം അപരിമിതി എങ്ങനെ കല്പിക്കാം? അതു
 കൊണ്ട് ഈശ്വരൻ സർവ്വപ്രാപിയെന്നും സർവ്വകുതന
 നും പറയുന്നവർക്കും ഈശ്വരനിൽനിന്നു അന്യമാ
 യൊന്നുണ്ടെന്നു പറയാൻ നവൃത്തിയില്ല. ഈശ്വരനിൽ
 നിന്നു അന്യമായൊന്നില്ലെങ്കിൽ നാമും അദ്ദേഹവും ഒ
 ന്നായിരിക്കണം. നാം വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൽനി
 ന്നു അന്യമാകാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അ
 ന്യമായി തോന്നുന്നു. അതു ഭ്രമം കൊണ്ടാണു്. ഈ ഭ്ര
 മത്തെ അജ്ഞാനമെന്നു പറയുന്നു. ഇതു മനസ്സിന്റെ
 ദോഷമാണു്. മനസ്സിന്റെ ദോഷം നീക്കി അതിനെ
 ശുദ്ധമാക്കിയാൽ ഭ്രമം നീങ്ങും. ഈ മനഃശുദ്ധിക്കാണു്
 പ്രാർത്ഥനയും ജപവും ധ്യാനവും പൂജയും തീർത്ഥയാത്രയും

പുണ്യകർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം. മനഃശുദ്ധിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈശ്വരനെക്കൊണ്ടാൻ സ്വാധീകാരത്തെന്ന് ക്രിസ്തുവും പറയുന്നു.

"Blessed are the pure in heart, for they shall see God" (ഹൃദയത്തിൽ ശുദ്ധിയുള്ളവർ ധന്യന്മാർ; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവർ ഈശ്വരനെ കാണും) ഇങ്ങനെ ഈശ്വരസമ്പന്നപത്ത് ആലോചിപ്പേറ്റാൽ പരമാർത്ഥത്തിൽ എല്ലാം ഈശ്വരമയമാണെന്നറിയും. കാണുകയും ചെയ്യും അപരഗുണമതീതി "ഞാൻ ആരു?" എന്നാലോചിക്കുകയാണ്. ഞാൻ എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതിന് കാരണമായി കിട്ടുന്നവസ്തു കൈതന്യമോ ജഡമോ? കൈതന്യമല്ലാതെ ജഡമാകാൻ തരമില്ല. ഭേദം, മനസ്സ്, ബുദ്ധി മുതലായതെല്ലാം ജഡമാണ്. ഇതിനെല്ലാം അപ്പറമിരിക്കുന്നവസ്തുവാണ് സാക്ഷാൽ ഞാൻ. ഇതു സമ്പൂർണ്ണമോ അസമ്പൂർണ്ണമോ എന്ന് ആലോചിപ്പേറ്റാൽ ഭേദമനോബുദ്ധ്യതീതമാകയാൽ അസമ്പൂർണ്ണമാകുന്നു. അസമ്പൂർണ്ണമാകുകയില്ല. അപരിമിതമാണെങ്കിൽ രണ്ടുണ്ടാകുകയില്ല. ഒന്നില്ലാത്തവസ്തു ഈശ്വരനാകുന്നു. അതിനാൽ ആത്മാവും ഈശ്വരനും ഒന്നാകുന്നു. ഈ ആത്മസമ്പൂർണ്ണവും അനുഭവപ്പെടുത്താൻ മനഃശുദ്ധിക്കു സർവ്വകർമ്മങ്ങളും

ഇതാണ് വൈദികമതത്തിന്റെ ഉപദേശം. ലോകത്തുള്ള എല്ലാ മതങ്ങളും ഇതിൽ ഒണ്ടില്ലാത്തവഴി ഉപദേശിക്കുന്നുവെന്നും ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഗീത ചേദനാകരാകയാൽ ഗീതയും ഇതാണ് വഴി ഉപദേശിക്കുന്നു. ഗീതയിൽ അടങ്ങാത്തതായി യാതൊരു യഥാർത്ഥമതത്തെയും ഇല്ലാതെന്നു

“ഞാൻതന്നോടൊത്തു തോന്നയ്ക്കുവേണമിഹ
തോന്നത്താകിലവിടെ ഞാനിടത്തുവഴി
തോന്നത്തുവരട്ടെ! നാമൊന്നായ നമു!”

എന്നു എഴുത്തച്ഛൻ കാണിച്ചതും ഇതാണുവഴി കണ്ടുപിടിയ്ക്കുന്നത്:

“ഗീതയുടെ സന്ദേശമെന്തു?” എന്ന ചോദ്യത്തിന് പദ്മ ആചാർ്യന്മാർ പലേതരം ഉത്തരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഓരോരുത്തരും സ്വപക്ഷം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയൊക്കെയൊന്നുപോലെ ഗീതാകർമ്മം ഗ്രഹിച്ച വേദാന്തമുണ്ടായിട്ടില്ല. “കരുതലേ! കരുതലേ.....കരുതലേ! ഇതിനകത്തുനിന്നായിട്ടൊരാൾക്കു തെല്ലൊരൊക്കെ” എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സത്യം അറി

അതുകൊണ്ട് - സർവ്വം ഇതശ്ചമതമജ്ഞാനാദിത്തുകൊ
 ണ്ട് - ധർമ സംസ്ഥാപനത്തിനായി കർത്തവ്യകർമ്മം ചെയ്യു
 ക എന്നുള്ളതാണ് ഗീതയുടെ സന്ദേശം. കൊല്ലാൻ പ
 ിട്യിക്കുന്ന പുണ്യകർമ്മം ഗീതമെന്നു ചിലർ പറയുന്നു.
 കൊല്ലേണ്ടിവന്നാൽ - ഭാഗ്യത്തിന്റെ ഓട്ടംകൊള്ളു ന
 ന്തല്ല - കൊല ചെയ്യുന്നതാണ് നല്ലതെന്നുവന്നാൽ - "ഇ
 ത്ത് എന്റെ അർത്ഥമാണ്; അർത്ഥമാണ്; അർത്ഥമാ
 ണ്; ഇവർ പത്താൽപിന്നെ എന്തിന്നു മനസ്സിൽ സൂക്ഷ
 മേണ്ടുകയോ?" എന്നു പറഞ്ഞു. ആർക്കു പെണ്ണും കെട്ടവ
 നെപ്പോലെ വീട്ടുമില്ലാതെ സ്വാർത്ഥമായി നിൽക്കാതെ
 കൊലയും ചെയ്യുന്നതിനു മടിക്കരുതെന്നു പദേശിക്കുന്ന
 ഗ്രന്ഥമാണ് ഗീത. ഗീത ആത്മാവിന്റേയും ഇതശ്ചമ
 ത്തന്റെയും സ്വരൂപത്തെ പറയുന്നു. അതറിഞ്ഞുകൊണ്ടു
 കർത്തവ്യകർമ്മം ചെയ്യാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിൽ എന്താ
 ണ് ഭാഗം? ആത്മാവിന്റെ സ്വരൂപമറിയുമ്പോൾ
 അത് ജനനമരണങ്ങളില്ലാത്തതാണെന്നറിയാറാകും. വാ
 സ്തവത്തിൽ ആത്മാവു മരണമുള്ളതാകാൻ തരമുണ്ടോ?
 നാം ഇതശ്ചമതന്റെ - നിത്യനും നിർവികാരനും അനന്ത
 നും ആയ സർവ്വത്തിന്റെ - സന്താനങ്ങളാണെങ്കിൽ എ
 ണ്ടിനെ അനിത്യമായും സവികാരമായും സാന്തമായും

ആകാശത്തിന്റെ സന്താനം തെങ്ങല്ലാതെ മരവാകുമോ?
സിംഹത്തിന്റെ കൂട്ടി സിംഹമല്ലാതെ കാളയാകുമോ?
നാം ഈശ്വരസന്താനങ്ങളാണെങ്കിൽ ഈശ്വരാംശങ്ങളായിരിക്കണം; ഇണത്തിൽ ഈശ്വരതുല്യനാകാതിരിക്കണം. പ്രകാശത്തിൽ ഡിഗ്രിക്കേമല്ലാതെ ഇണകേമവരാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗീത പറയുന്നത് “ആത്മാവിന്നു ജന്മമില്ല; മരണമില്ല; ആത്മാവു നിത്യനാണം; ശാശ്വതനാണം; പുരാണനാണം; ശരീരനാശത്തിൽ നാശം പ്രാപിക്കുന്നവനല്ല” എന്നാണ്. “പിന്നെ മരണമെന്നാകെന്തു്”? ശരീരമാറ്റം മാത്രം. മരണത്തെ വസ്ത്രമുപേക്ഷിച്ചു മറെറായ വസ്ത്രമെടുക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ശരീരമുപേക്ഷിച്ചു മറെറായ ശരീരത്തെ ആത്മാവു ഗ്രഹിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ശരീരം തൃപ്തിപ്പെടുന്നതിന്നു മരണമെന്നും പിന്നൊരു ശരീരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു ജന്മമെന്നും പറയുന്നു. ഈ ശരീരഗ്രഹണം ആത്മാവിന്റെ ഇച്ഛക്കധീനമാണ്. ബന്ധവും മോക്ഷവും നമ്മുടെ ഇച്ഛക്കധീനമാണെന്നാണ് ഗീതയുടെ മതം. മനസ്സിനെ വിഷയവാസനയില്ലാത്തതാക്കിയാൽ മോക്ഷം. വിഷയവാസന മനസ്സിൽനിറച്ചാൽ ബന്ധം. ഇതുണ്ടാം ചെയ്യാനുള്ള ശക്തി നമ്മിൽ ഇരിക്കുന്നു. നാം സ്വശക്തിന്റെ സന്താനങ്ങളോ— അംശങ്ങൾ— സ്പർശങ്ങൾ അല്ലേ? നമു

അം ഈശ്വരനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അഗ്നിയും തീ
 പ്ലാരിയും പോലെയുള്ളതാണെന്ന് ദൈവദമന്ത്രത്തിൽ
 പറയുന്നു. നാം നല്ല പരിത്യാഥിതിയിൽ ജനിക്കുന്നതി
 നും ചീത്ത പരിത്യാഥിതിയിൽ ജനിക്കുന്നതിനും ജന
 നാനന്തരം നന്നാകുന്നതിനും ചീത്തയാകുന്നതിനും നാം
 തന്നെ ഉത്തരവാദികളെന്നാകുന്നു ഗീതയുടെമതം. ഗീത
 ഈശ്വരനെ സംബന്ധിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന്റേ ചേഷ്ടയും
 പ്രിയതമിപ്പെന്നു പറയുന്നു ഗീതാപ്രകാരം ഈശ്വരൻ
 സ്വർഗ്ഗാപിയാകുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധി എപ്പോഴും പ്രിയ
 മായി ഇരയിടെ ചൊല്ലിവരുന്ന ഈശ്വരവായ്യാപതിപ്പ
 ത്തിന്റെ ആശയം തന്നെയാണു് ഗീതയ്ക്കുള്ളതു്. എ
 ല്ലാം ഈശ്വരമയമായി കാണണമെന്ന് ഈശ്വരവായ്യാ
 പറയുന്നു. അതുതന്നെ ഗീതയിൽ,

“യോ മാം പശ്യതി സർവ്വം സർവ്വം ച മയി പശ്യതി
 തത്ത്വമാനേന പ്രണശ്യാമി സ ച മൈന പ്രണശ്യതി”
 എന്ന ശ്ലോകം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഗീത സർവ്വം സ
 മഞ്ജലി വയ്ക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

“വല്ലാവിനയസമ്പന്നം” “സതം പശ്യൻ ഹി സർവ്വ
 ത്വ” എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. “സർവ്വതാമിതൈ
 തതഃ” എന്നതു് ഗീത മനഃശ്വരപദേശിക്കുന്ന മുഖ്യധ

ൽകാണു്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ജാതിവർണ്ണവർഗ്ഗഭേദമില്ലാത്ത സകല ജീവികൾക്കും നന്മ വരുത്തുന്നതിൽ ആസക്തനായിരിക്കണമെന്നാണു്. ഗീതയുടെ ഉപദേശം പരിപൂർണ്ണനിസ്സവാർത്ഥതയാണു്. എല്ലാം ഇതപരമമായതായാ, അന്നാദികൾ കണ്ടാൽപ്പിന്നെ സ്വാർത്ഥതകൾ സ്ഥാനമെവിടെ? ഗീതയുടെ മുഖ്യസന്ദേശം പ്രാഗമർത്ത്യമെന്നു തീർത്ഥാടകന്റെ പരമമായ ഗീത ഭാവത്തോടും സ്വയമർത്ഥപക്ഷിക്കാൻ പറയുന്നില്ല. താൻതാൻ ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ ഇതപരമാപാസനയായി—സകല ഭൂതങ്ങളിലും ഇരിക്കുന്ന സർവ്വജനകന്മാർ പരമപുരാന്റെ ആരാധനയായി ചെയ്യണമെന്നാണു് ഗീത പറയുന്നതു്.

ഗീതയിൽ സന്തോഷനിയമമില്ലെന്നു ചിലർ പറയുന്നു.

“അമാന്തിപരമംജിതപരഹിംസാ ക്ഷാന്തികാഞ്ചനം
ആചാര്യോപാസനം ശൌചം ക്ഷേമസ്തുമാതമവിനി-
ഗ്രഹഃ

ഇന്ദ്രിയോദയംച വൈരാഗ്യമനഹങ്കാര ഏവ ച”
അഭയം സതപസംശുശിർജ്ജ്ഞാനയോഗ്യവസ്ഥിതിഃ
ഭാസം ഭക്ത്യ യജ്ഞശ്ച സാധ്യാതസ്തുപ ആജ്ഞാപം
അഹിംസാസത്യമക്രോധസ്തു പ്രാഗ് അന്തിമചൈശ്വര്യം

അഭൂതേഷപലോദ്ധൃപം മാർദ്ദവം ത്രീമധപലം
തേജഃക്ഷമാധൃതിശൈതലമദ്രോഹം നാതികാനിതം”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറയുന്നതെല്ലാം സന്തോഷ
നിയമമല്ലേ?

“ത്രിവിധം നമകന്യേദം ലോകം താശതമാതമനഃ
കാമക്രോധസ്തഥാഭാമസ്തസ്മദേതത്” ഇത്യംശുജേതം”

എന്നും

കാമ ഏഷ ക്രോധ ഏഷ രജാജ്ഞാസമുതഭവഃ
മഹാശരോ മഹാപാപ്താ വിഷ്വേനമിഹ വൈതിഷം

എന്നും കാമക്രോധാദികളെ നിന്നിച്ച് എത്രാളാ
കങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കുക. “ഈ
ലോകം സർവ്വഭൂതേഷു” എന്നു സർവ്വജീവികളോടും പെട്ടെ
ന്നുമാറേണ്ടതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നു.

ഗീതയുടെ ഓരോ വാക്കും വേദത്തെപ്പോലെതന്നെ
ബലകുത്തു പറയുന്നു. “നായമാതമാ ബലഹീനേന ലഭ്യഃ”
എന്നു വേദം പറയുന്നു. ബലമില്ലാത്തവന് ആത്മലാ
ഭമില്ലെന്നർത്ഥം. ശരീരബലം, മനോബലം, ബുദ്ധിബലം.
“Muscles of iron and nerves of steel with a mind made
out of that material of which thunderbolt is made
എന്നാണ് ത്രീവിധകാരുണ്യപാതി ഓരോ യുവാവും
സമ്പാദിക്കേണ്ട ബലത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്. “Mind”

approaches God more through football than through Gita" എന്ന് അദ്ദേഹം മറുപടിക്കൽ പറയുന്നു. ഒട്ടിയ കവിളും കഴിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞും വളഞ്ഞ നെട്ടല്ലും കൂടുകെട്ടിയ നെയ്യും ഉള്ള ഒരു ശരീരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവൻ ഗീത മനസ്സിലാക്കുമോ? ഗീത മനസ്സിലാക്കുന്നതെങ്കിൽ തലമുട്ടാറിന്റെ നരവുകൾക്കു നല്ലവണ്ണം പുഷ്ടിയും വികാസവും പ്രാപിപ്പിരിക്കണം. അതിനു നല്ലതലമുട്ടുള്ള ശരീരമുണ്ടായേ കഴിയൂ. ഗീതാതത്വം അനുഷ്ഠിക്കാനും ശരീരബലംവേണം. "a strong mind in a strong body" എന്നു ഭാരതീയർ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നു. ഉണ്ണുവശരീരങ്ങളോട്, സിദ്ധന്മാകുന്നതിനു മുമ്പ്, ചിത്തൈകാഗ്ര്യം? യാഗ്ധവദാഹം, നിവാരകവചവധഃ മുതലായ മഹാവിമളതൃണങ്ങൾ വെണ്ണ അജ്ജനന്നാണ് ഗീത ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടത്. നിങ്ങളും അതുപോലെയുള്ളവരുകൾ. എന്തുകൊണ്ടു സാല്യമല്ല? മനുഷ്യന്റെ ശക്തി അനന്തമെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ? വാസ്തവത്തിൽ നാമും ഈശ്വരനും ഒന്നാകുന്നു. "ഞാനും പിതാവും ഒന്നാകുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തു പറയുന്നു. ഇതിനു ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നർത്ഥം കൊടുത്താലും, ജീവബ്രഹ്മണോക്തെച്ചുമാണ് ശരിയായ അർത്ഥമെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നു. ഏതെഴ്സനം ഈ പക്ഷക്കാരനാണ്. "സ. ശ്ലോ.ത്തിലെ പിതാവിനെപ്പോലെ

നിങ്ങളുടെ പൂർണ്ണതാകാകാൻ കഴിയുമെന്നല്ലെ ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത്? എല്ലാമതയും ഇതുതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

വടക്കു നമുക്കു നിന്ത്യാനദം അനുഭവിക്കാം. ഇതുസംബന്ധമാണെന്ന് ഞാൻ പറയുന്നു. പുസ്തകം നോക്കിപ്പറയുകയല്ല. അനുഭവത്തിൽ നിന്നുപറയുന്നു. ഈ ഭാഗീരം നദി അവിധ് ക്രൈസ്തവങ്ങൾക്കായിരിക്കുമ്പോഴും പാശ്ചാത്യ മതാനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ മനസ്സുവെക്കുകയും. ഇതു സംബന്ധമാണെന്ന് ഞാൻ നേരിട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ഇപ്രകാരം ജീവിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എല്ലാമതങ്ങളുടേയും ലക്ഷ്യം ഇതാണെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പു പറയുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം നാസ്തികന്മാർ നിഷേധിക്കാവതല്ല. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരെയും ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുക ഇതായിരിക്കണം; 'fellowship of faith' എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഈ ഉദ്ദേശത്തെ ഗീത എത്രയും ഭംഗിയായി പൂർത്തിയാക്കിയുണ്ട്. ഗീത സകല ആദ്ധ്യാത്മികാചാര്യന്മാരെയും ആദരിയ്ക്കുന്നു. ഗീത പഠിയ്ക്കുക ഗീതാത്മ്യം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുക. ഗീത വർണ്ണവർഗ്ഗവിംശഭേദമെന്തെങ്കിലും സകലമാനവർക്കുവേണ്ടി പാതകാരണികനായ ഭഗവാൻ ഉപദേശിച്ചതാണ്. ഗീത വെറും പുസ്തകംനോക്കി പഠിച്ചാൽപോര. പാത

ബർത്തുമാർ വരിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഗീതയിലെ ഭഗവദ്ഗോപാൽക്കുമാരായ ഭാരതാ ഭഗ്യാകന്തിയും ആത്മോത്ഥാനികാഭ്യം സോപദേശം അർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു പരമ്പരയിൽ നിന്നുപരിചാര്യം സ്പഷ്ടമാകൂ. അല്ലാതെപരിചാര്യം ഭാരതാഭ്യം എന്നു ഇതിനർത്ഥമില്ല. ഗീതാർത്ഥം സ്വാധീനമാകാൻ പരമ്പരയിൽ നിന്നുള്ള അജ്ഞാതം വളരെ ആവശ്യമാണ്. ഗീതപരിഭാഷക; ശരിയായിപരിഭാഷക, ഗീതാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുക. നിങ്ങളുടെ Fellowship of faiths എന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം പുതിയതാകുക. ഈ ഉദ്ദേശം പുതിയതാകുന്നതിനും നിങ്ങളിൽ പലരും പക്ഷ്യത്തിൽ ചെന്നെത്തുന്നതിനും പരമകാരണികനായ ഭഗവാൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

ഭം ശാന്തി: ശാന്തി: ശാന്തി:

17.	ഞാൻ ഹിന്ദുവായതെന്തിന്	0 3 0
18.	അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം	0 2 0
19.	അനാധ്വംബരജീവിതം	0 2 0
20.	ദേവീമാഹാത്മ്യം	0 2 0
21.	ശ്രീരാമനാമസങ്കീർത്തനം	0 1 0
22.	വേദാന്തവ്യംകമ്മ്യൂണിസവും	0 1 0
23.	ഹിന്ദുമതമാഹാത്മ്യം	0 1 0
24.	ആരാധന	0 1 0
25.	ഹിന്ദുക്കളും ക്രൈസ്തവന്മാരും	0 1 6
26.	പുനർജന്മം	0 4 0

ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷന്റെ പല ശാഖകളിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന പല വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും [ഇംഗ്ലീഷിലുള്ളവ] വില്പാൻ തയ്യാർ.

അപേക്ഷിക്കേണ്ട മേൽവിലാസം:—

മാനേജർ, അലൈപന്താശ്രമം

കാലടി, A. O. & P. O.

ഒരുഭൂതംന.

കർവടി അദ്വൈതാനുമാത്തിന്റെ ഇതരപര്യ
ജ്ഞ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അറിമത്തവർഷായി ഉ
അധികം ചേർത്തുണ്ടാവാതിടയില്ല. ആനുമത്തിന്റെ
ധാനമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, സംസ്കൃതസൂത്രകൾ,
കലം, ലൈബ്രറി, അഗതിമന്ദിരം ഹരിജനസേവക
സംഘങ്ങൾ, മതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം മു
ഖ്യവുമാണ്. പ്രസിദ്ധീകരണശാലയിൽനിന്ന് ഇതി
മുപ്പതിലധികം പുസ്തകങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്

യുദ്ധം നിമിത്തം മരിക്കിയിട്ടുള്ള ശവശരീരം
പ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ആലോചിക്കുന്നു. അതിലേക്ക് കൈ
ശുദ്ധിയുടെ മൂലധനം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സകലരും
മനസ്സോടെ സംഭാവനകൾകൊണ്ട് സഹായിക്കുവാൻ
പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

എന്നും;

അതുകൊണ്ടാണ്.

